

[Gillstrup]

fik man fastslået, at ægtefællen, hustruen, hvad enten hun var medhjælpende eller ikkemedhjælpende, skulle ligestilles med et rustent søm ude i staldbygningen. Havde man et rustent søm, som man kunne leje ud til den lokale kunstmaler til at ophænge billeder på, skulle manden regne det som indtægt. Og havde man en kone, der gjorde en indsats i bedriften, skulle manden også regne det til indtægt.

Sådan er det historiske udgangspunkt for det, vi her behandler. Der skulle gå to generationer og komme et rødt kabinet til, før vi fik brudt med dette Venstre-synspunkt ved kildeskatteloven af 31. marts 1967.

Så nærmer vi os den tid, hvor morgenrøden begynder at stige op i Danmark, og hvor Fremskridtspartiet viser sig på firmamentet. Der er situationen den, at man dog er kommet så langt frem i udviklingen, at man kan henføre 12.000 kr. til den medhjælpende hustru. Det blev ganske naturligt en mærkesag for baby-Fremskridtspartiet at sige: Dette her er horribelt og uholdbart. Vi har faktisk som rygraden i Danmark i meget vidt omfang mand-kone-virksomheder, og derfor må vi sige, at når mand og kone samvirker, skal de hver have halvdelen af indkomsten. Hvis man giver halvdelen til manden og halvdelen til konen, undgår man alle skattetækningsfiduser og lign. Ingen ved, om bageren sælger nogle dyre wienerbrød, fordi manden er god til at putte glasur på ude i bageriet, eller fordi konen som ekspeditrice kan smile venligt til kunderne og derigennem få solgt nogle flere wienerbrød. Derfor er der ingen, der kan sige, hvor meget af resultatet i en virksomhed – uanset om overskuddet er 10.000 kr. eller 10 mio. kr. – der skyldes manden, og hvor meget der skyldes konen.

Det er det, Fremskridtspartiet har kæmpet for, lige fra vi startede for 18 år siden, og vi må da konstatere, at de 12.000 kr., der gjaldt, da vi kom ind i sin tid, nu er blevet til 10½ gange så meget, nemlig til ca. 127.000 kr. Bevares, lidt inflation har der været i mellemtiden, men vi er da i hvert fald nået langt frem, og vi har støttet hvert lille skridt frem som det fremskridt, det har været, og hvis vi ikke får noget mere konstruktivt fra dem, der nu har kritiseret forslaget i dag, hvad enten det har været fra Socialdemokratiet eller fra SF, vil vi også støtte det, som ministeren nu foreslår, som et yderligere skridt på den lange vej frem mod det, der må være den

eneste rationelle løsning, nemlig at skatteloven siger: 50 pct. af indkomsten til manden og 50 pct. til kvinden, når ægtefæller samvirker. Det må være den rigtige og korrekte løsning, og hvis der er nogen, der vil bringe os nærmere det mål, end skatteministerens forslag er udtryk for, så svigter vi skatteministeren til fordel for fru Pia Gjellerup, hr. Bjørn Poulsen, eller hvem der vil hjælpe os til at komme nærmere dette mål. Men vi tager os ikke af dem, så længe de bare kan komme med deres nedrakninger i form af, at skatteministerens forslag er dårligt – det er det da, for det er ethvert skatteforslag, og ethvert skatteforslag i vort overbebyrdede system giver da anledning til et væld af misbrug af muligheder, det er helt rigtigt, som påpeget af fru Pia Gjellerup, men immervæk kommer vi altså hermed nærmere det, der må være retfærdigheds-målet.

Ikke engang fru Pia Gjellerup kunne påpege eksempler på, at disse ægtefæller var så snedige og så ridderlige, at de lod hustruen, som ellers lå som burgøjermodemodellens derhjemme, få lov til at få mere end halvdelen af indtægten. Og så længe kritikken ikke går i retning af, at hun overskrider 50-procents-grænsen, så længe mener vi, at man bevæger sig i den rigtige retning.

At man så kan få lidt sund skattetænkning ind i det, har nu aldrig skadet i Danmark. Skattetænkning gavner stort set det danske samfund, for det øger den private sektor og mindsker den offentlige sektor, og det er det, vi har brug for.

Derfor må jeg indrømme, at den måde, fru Pia Gjellerup kritiserede dette forslag på, ikke var sådan, at den ligefrem fik Fremskridtsfolk til totalt at ryste i bukserne over, at der måske er nogle, der yderligere får formindsket indkomstskatteprovenuet ved lidt fikse fiksfakserier på den ene eller anden måde. Det er jo ikke sådan, at andre så kommer til at betale den skat, som fiksfakserierne unddrager, for andre kommer under alle omstændigheder til at betale al den skat, som den til enhver tid siddende skatteminister med det flertal, han kan finde i Folketinget, overhovedet kan presse ud af folk. Derfor er det den offentlige sektor, der formindskes som et resultat af fru Pia Gjellerups korrekte analyser af det indhold, som det foreliggende forslag har, og det er i og for sig det, vi trænger til. Vi trænger til mange slankekur i dette land,